Написав Світлана Касянчик
Вівторок, 16 червня 2015, 02:51

Від смеркання гойдала дитину.
Скрип і скрип, скрип і скрип – цілу ніч.
Я ніколи тебе не покину!
Кину! Кину! – дражнив її сич.

Місяць пестив розтріпані коси,
Пильно в очі сухі заглядав.
В чорних травах розплакались роси,
А за річкою сич не змовкав.

Де ж взялась ота напасть проклята?
Чи ж нам, справді, замало біди?
Збережи для нас, ангеле, тата.
Від коханого смерть відведи.

Я ніколи його не покину -
Запеклись молитви у вустах.
Все гойдала й гойдала дитину...
Відганяла непрошений страх.

А під ранок в неприбрану хату
Побрела із малям в пелені:
Може вдасться хоч трохи поспати.
Тільки бомби не рвались би в сні!

Будять свистом пронизливим кулі.
І від милого звістки нема...
На війні на світанку зозулі
Теж кують? Чи весна там німа?

Нероздягнена впала в перину.
Молоденька дружина? Вдова?
Пригортала спросонку дитину,
Бормотала незв’язні слова:

Не покину... Так страшно... Спиніться...
Сич мовчить... Ах, яка тишина...
Бідолашненька, спи! Ще приснiться
Що закінчилась клята війна.